

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Vulpes*
Cím: *A szilveszteri malacz*

Forrás: *az Újság*

Bp.

(Hely)

1917. 12. 30.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Old.)

Osztályozás

Tárgy

398.332.411

Hely

Idő

"1917"

Személy

Székesfővárosi házi nyomda 1915.

A SZILVESZTERI MALACZ

Kötszer se alszunk közbe s már ránk köszönt Szilveszter, a virrasztás éjszakája. A készülődések már javában folynak. A záróra már fel van függesztve, a segítő-pincérek már fölemelték a napi-díjukat, a bérkocsisok megrendelő czédulákat árulnak, ötszörös díjon, messze vidékről mind Pestre szegődtek a cigánybandák, s még az is hegedűt vesz a kezébe, a ki nyáron át vályogot szokott vetni. A ki vendéglőbe, kávéházba akar menni, asztalt bérel vagy szeparét. Potomáron adják, a díj mindössze két-háromszáz korona. Csak azért lehet a mai drága világban ilyen olcsón vesztegetni, mert az ételek és italok amugy is ünnepi magaslatra emelkednek. A mi bőr megmarad nálunk a réven, azt lehúzzák a vámon.

Mivelhogy csak egyszer esik esztendőbe Szilveszter.

Ha meg lehetne valahogy csinálni, hogy kivételesen egy szakaszjegy ára egy korona legyen a villamoson, akkor áram is volna és villamos is járna egész éjszaka Szilveszterkor. Sőt ariá is akadna vállalkozó, a ki külön szenzációs Boldogujévi kiadást adna a Szilveszter című rendkívüli újságból. Első évfolyam, első szám. Lapunk legközelebbi száma jövő Szilveszterkor jelenik meg.

Csak a malacozczal vannak megakadva. A szilveszteri malacozczal.

Ősi törvény erre mifelénk, itt Pesten, hogy Szilveszternek éjszakáján, a mikor az óra elütötte a pont éjfél, az emberek a jövő évi szerencse meg-alapozása céljából gyengéden megsimogatják egy fiatal malacozcska rózsaszínű fülecskéjét és farkin-czáját. Tetszik tudni, ez a szép szokás tette, hogy

eddig olyan szertelenül szerencsések voltunk mi boldog pestiek.

De honnan vegyük most a malacozokat? Mert ne gondolják, hogy csak egy-kettőről van szó. Disznópecsenyéről legfeljebb tízezer ember mer álmodozni itt a fővárosban, de malacozt fogni közel egy millió akar. Szóval mindenki. Illetőleg még többben, mert sok szerencsére lévén szükségünk, sokan kétszeri tapogatásra is áhitoznak. S mind ugyanabban az időben. Éjféltkor.

Sok disznóval áldott meg bennünket végzetünk, de ennyi még ebben az áldott országban se termelt.

Tavaly, a mikor már szintén kevés volt a malacz és sok az ára, divatba jött a bermalacozok intézménye. A jó vidékről felruceztak a gazdák egy-két zsák visító aprójószággal és simogatási czélból bérbe adták malaczaikat a kávéosoknak és vendéglősöknek. Egy-egy jól visító malacz megkeresett gazdájának harmincz-negyven koronát napidíjában. De most az ut is drága, az élelmezés is nehéz,

s ott van a vasuton a fináncz, a ki rögtön konfiakál minden ennivalót, a mi a szeme elé kerül.

A kávéosok és korcsmárosok nem kimélnék semmi költséget és fáradságot a tisztelt közönség pénzéből, még sines rá semmi remény, hogy a szükséges malaczállományt előteremtsék. Nincs elég malacz. A kinek véletlenül volna, az se adja bérbe, még miniszteri fizetés mellett sem. Gőgös ember az, a kinek malacza van, s így beszél:

— Az én malacozomat pedig ne fogdossa holmi bárócska vagy bankárocska. Az én malacozomat majd csak magam fogdosom.

Nem marad más hátra, mint leszállítani az ideai igényeket. A ki malacozt akar fogdosni, érje 'be egy angoramacskával. Vagy elégedjék meg egy pár debreczenivel, a mi szintén disznói származék. Vagy egyék malaczpecsenyét. Ennél nagyobb szerencse már ugy se érheti Szilveszter éjszakáján.

A hogy ezeket írom, egy malacz csöppent a papírosomra. Nekem már van malacozom. Eppen olyan, mint a minő a szerencsém.

Vulpes.